

Arrest

nr. 238 430 van 13 juli 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: 1. X
als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X en X
2. X
als wettelijke vertegenwoordiger van zijn minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Keniaanse nationaliteit te zijn, als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X en X en X, die verklaart van Equatoriaal-Guinese nationaliteit te zijn, als wettelijke vertegenwoordiger van zijn minderjarig kind X, op 23 april 2020 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 20 maart 2020 waarbij een aanvraag om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, tot een verblijf te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 mei 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juni 2020.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden, via een op 15 juli 2019 gedateerd schrijven, een aanvraag in om de minderjarige kinderen R.M.R. en K.K., met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te machtigen.

1.2. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie nam op 20 maart 2020 de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met betrekking tot de minderjarige kinderen R.M.R. en K.K. onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekerster op 26 maart 2020 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 18.07.2019 werd ingediend en op datum van 23.07.2019 werd geactualiseerd door :

[K.K.] [...]

Nationaliteit: Kenia

[R.R.M.] [...]

Nationaliteit: Equatoriaal Guinea

Wettelijk vertegenwoordigd door hun moeder:

[K.F.] [...]

Nationaliteit: Kenia

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Uit het administratief dossier van betrokkenen blijkt dat hun wettelijke vertegenwoordiger op 07.06.2007 voor de eerste maal aankwam in België. Haar eerste asielprocedure werd afgesloten op 29.10.2009 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Haar tweede asielprocedure werd afgesloten op 01.12.2009 met een beslissing weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag door de Dienst Vreemdelingenzaken. Haar derde asielprocedure werd afgesloten op 21.01.2010 met een beslissing weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag door de Dienst Vreemdelingenzaken. Op 31.03.2010 dient zij een aanvraag 9bis in, die negatief wordt afgesloten op 28.10.2010 en die gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 09.05.2011. In de loop van 2012 verlaat hun wettelijk vertegenwoordiger België en gaat zij naar Nederland. Zij wordt ambtelijk geschrapt op 14.11.2012. Pas op datum van 28.03.2018 komt betrokkene terug naar België. Hun wettelijk vertegenwoordiger dient een vierde asielaanvraag in die wordt afgesloten op 14.02.2019 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Tenslotte dient hun wettelijk vertegenwoordiger een aanvraag 9ter in die ongegrond wordt afgesloten op 16.05.2019.

De wettelijk vertegenwoordiger van betrokkene wist dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedures en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten.

De duur van de asielprocedures – namelijk twee jaar en drie maanden voor de eerste, vijf dagen voor de tweede, zestien dagen voor de derde en tien maanden voor de laatste – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat zij in België en Nederland geboren zijn, dat geen van beiden ooit buiten deze landen geweest is en hier dus hun hele leven al zouden verblijven. Echter, het loutere feit in België geboren te zijn, opent naar Belgisch recht, niet automatisch enig recht op verblijf. Evenmin maakt dit een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk. Dezelfde motivering geldt voor

het feit geboren te zijn in Nederland. Verzoekers maken niet aannemelijk dat zij geen enkele band met Kenia hebben, noch dat ze een zodanige taal en culturele achterstand hebben dat ze in Kenia niet zouden kunnen aansluiten op school. Hoewel de kinderen niet in Kenia zijn geboren, hebben ze wel via hun moeder, hun enige zorgfiguur, een band met Kenia. Hun moeder heeft immers de Keniaanse nationaliteit en is in Kenia geboren. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat hun moeder hen tot op zekere hoogte de Keniaanse taal en cultuur heeft bijgebracht, zeker gelet op het feit dat verzoekers nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België en ze dus moeten beseft hebben dat hun verblijf in België slechts voorlopig was.

Het kind [R.R.M.] werd erkend door een vreemdeling met onbeperkt verblijfsrecht in België. Echter, uit het administratief dossier blijkt dat er nooit samenwoning is geweest tussen betrokkene en zijn vader. Meer nog, gedurende jaren woonde [R.] in het buitenland, met name in Nederland (van 14.11.2012 tot 28.03.2018). Noch het administratief dossier noch huidige aanvraag 9bis bevat enig bewijs van effectieve banden tussen vader en kind. Het louter voorleggen van de identiteitskaart van de vader is onvoldoende om aan te tonen dat er sprake is van effectieve banden. Dit wordt bevestigd in het verzoekschrift 9bis waarin duidelijk vermeld wordt dat beide zeer weinig contact hebben met elkaar. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Door deze erkenning beschikt het kind [R.M.] over de nationaliteit van Equatoriaal Guinee. Echter, betrokkene toont niet aan dat hij hierdoor niet naar Kenia kan terugkeren. Bovendien toont betrokkene niet aan dat hij de Keniaanse nationaliteit niet kan verkrijgen via zijn moeder of minstens dat hij niet de toelating zou krijgen om zich naar Kenia te begeven.

Betrokkenen beroepen zich op de medische situatie van hun wettelijk vertegenwoordiger, mevrouw [K.F.]. Ter staving hiervan leggen betrokkenen volgende attesten voor: een medisch attest van dr. [Q.] d.d. 19.02.2019, een raadplegingsverslag d.d. 28.11.2018, medische onderzoeksresultaten d.d. 05.06.2018, medische onderzoeksresultaten d.d. 12.05.2018, medische onderzoeksresultaten d.d. 25.07.2018, medische onderzoeksresultaten d.d. 08.09.2018 en medische onderzoeksresultaten d.d. 20.11.2018. Zij zou nood hebben aan regelmatige controles die haar zouden verhinderen samen met haar kinderen terug te keren naar Kenia. Allereerst merken we op dat uit de voorgelegde attesten geen onmogelijkheid tot reizen afgeleid kan worden. Nergens in de voorgelegde attesten wordt aangehaald dat reizen afgeraden wordt. Dit element verhindert een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst dan ook niet. Verder merken we op dat betrokkene op basis van de hier ingeroepen medische problematiek reeds een aanvraag 9ter indiende. Deze aanvraag werd echter ongegrond afgesloten op 16.05.2019. De medische problematiek van betrokkene werd aldus reeds ten gronde onderzocht en niet weerhouden. De voorgelegde attesten in het kader van huidige aanvraag 9bis dateren bovendien allen van voor deze beslissing 9ter. De medische problematiek van hun wettelijk vertegenwoordiger kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich op hun persoonlijke situatie als buitengewone omstandigheid omdat zij dan voor een onbepaalde periode weggerukt zouden worden uit hun omgeving en hun school. Echter, we dienen op te merken dat beide kinderen pas sinds 28.03.2018 in België verblijven en dat zij vrijwel hun hele leven in Nederland doorbrachten. Desondanks maakte hun moeder toch de beslissing om de kinderen weg te rukken uit hun vertrouwde Nederlandse omgeving en school (het oudste kind is leerplichtig sinds 01.09.2016, we mogen dus aannemen dat hij in Nederland naar school ging). We stellen dus vast dat hun wettelijk vertegenwoordiger zelf de keuze maakte om haar kinderen uit hun bekende omgeving te halen en naar België te komen, om de kinderen uit hun vertrouwde schoolomgeving te halen en om hun opgebouwde sociale banden te onderbreken om naar België te komen. Betrokkene verduidelijkt niet waarin deze situatie verschilt van de huidige situatie waarin zij tijdelijk dienen terug te keren naar Kenia.

Betrokkenen beroepen zich op het dat zij hier naar school gaan. Echter, dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van het kind steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de moeder is die de belangen van de kinderen heeft geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Het feit dat haar kinderen in België school gelopen hebben, geeft enkel aan dat hen het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat mevrouw bewust de keuze heeft gemaakt om hun uiterst precare verblijf verder te zetten ondanks alle weigeringsbeslissingen en bevelen om het grondgebied te verlaten, die aan haar al betekend werden. Zij liet het schoolbezoek van haar kinderen bewust plaatsvinden in

deze precare situatie. Bovendien kan er redelijkerwijze van uit gegaan worden dat, gelet op de nog jonge leeftijd van de kinderen, zij nog over voldoende aanpassingsvermogen aan de taal en onderwijs in het land van herkomst beschikken (EHRM 12 juni 2012, nr. 54131/10, Bajsultanov v. Oostenrijk; EHRM 26 september 1997, nr. 25017/94, Mehemi v. Frankrijk; EHRM 27 oktober 2005, nr. 32231/02, Keles v. Duitsland, par. 64; en EHRM 31 januari 2006, nr. 50252/99, Sezen v. Nederland, par. 47 en 49. In EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07; EHRM, Onur v. Verenigd Koninkrijk). Tenslotte wensen we nogmaals te benadrukken dat de kinderen pas sinds 28.03.2018 in België verblijven en dat zij pas sinds 16.04.2018 in België naar school gaan. Gezien de leeftijd van het oudste kind mag aangenomen worden dat hij in Nederland zijn scholing opstartte en dus reeds probleemloos de overstap naar een ander onderwijssysteem maakte. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beweren dat hun wettelijke vertegenwoordiger vreest voor vervolging door de Mungiki-gemeenschap indien zij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst doch zij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor vervolging door de Mungiki-gemeenschap volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens haar asielpcedures naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Dat het niet mogelijk is, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, diezelfde verklaringen - die als ongeloofwaardig werden bevonden - in huidige procedure wel aanvaard kunnen worden. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op het feit dat zij geen banden meer heeft met Kenia gezien haar lange afwezigheid. Echter, het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot machtiging tot verblijf. De wettelijk vertegenwoordiger van betrokkenen verbleef immers ruim 24 jaar in Kenia en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst.

Het staat betrokkenen vrij om voor hun terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkenen geen sociaal netwerk of opvang hebben niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich op het kinderrechtenverdrag, met name op artikel 3 en artikel 6. Wat dit aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft; de Raad van State heeft gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS, arrestnr. 100.509 van 31.10.2001, RVV nr. 107.646 van 30.07.2013, RVV nr. 107.495 dd 29.07.2013, RVV nr. 107.068 van 22.07.2013 en RVV nr. 106.055 van 28.06.2013). Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97 206). De bepalingen van het VN Kinderrechtenverdrag volstaan wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. In deze zin kunnen verzoekers de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen. Volledigheidshalve merken we op, met betrekking tot de vermeende schending van artikel 3 van dit verdrag, dat betrokkenen niet concreet verduidelijken of aantonen dat een terugkeer naar het land van herkomst hun belang schaadt, temeer daar een dergelijke terugkeer niet steeds noodzakelijkerwijs tegen het belang van het kind is (RVV nr 107.495 dd 29.07.2013). Ook het aangehaalde artikel 24(2) van het Handvest inzake de grondrechten van de Europese Unie kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor artikel 3 van het IVRK. Dit geldt eveneens voor artikel 6 van het verdrag, betrokkenen tonen niet aan dat Kenia niet de mogelijkheden van ontwikkeling van de kinderen in de ruimst mogelijke zin kan waarborgen.

Betrokkenen beroepen zich op [...] artikel 8 EVRM in België en op artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkenen niet aantonen dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkenen geen andere familieleden hebben in België. Verder stellen we vast dat betrokkenen in de periode van 14.11.2012 tot 28.03.2018 niet op Belgische grondgebied verbleven en hier dus ook geen banden opgebouwd hebben. Betrokkenen verblijven pas terug in België sinds 28.03.2018. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkenen ter staving van hun sociale banden drie getuigenverklaringen voorleggen. Echter, hieruit blijkt niet dat hun netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijk terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Een schending van artikel 8 EVRM of van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie blijkt dan ook niet. Wat betreft de specifieke situatie van de kinderen merken we op dat zij pas sinds 28.03.2018 in België verblijven, dat zij pas sinds 19.04.2018 hier naar school gaan en dat zij slechts één bewijs voorleggen van deelname aan buitenschoolse activiteit (één avondje funatletiek voor [R.]). De getuigenverklaringen vermelden dat [R.] atletiek zou volgen maar hiervan worden geen objectieve bewijzen toegevoegd. We stellen dus vast de kinderen niet aantonen dat zij hier buiten het kerngezin hechte banden opgebouwd hebben. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkenen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins-en privéleven van betrokkenen niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen geen bedreiging vormen voor openbare orde, dat zij zich steeds waardig gedragen zouden hebben en niet in aanraking gekomen zijn met het justitieel apparaat dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. Volledigheidshalve merken we op dat deze aanvraag werd ingediend voor twee minderjarige kinderen van zeven en tien jaar oud dat zij geen inbreuken zouden plegen op de openbare orde lijkt evident.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij zich goed zouden hebben geïntegreerd ondanks hun moeilijke situatie, dat zij al de facto deel uit zouden maken van de samenleving waartoe zij behoren, dat zij hun intentie zouden benadrukken om verder deel te nemen aan het gemeenschapsleven conform de Belgische waarden en normen, dat er sprake zou zijn van oprechtheid, werkbereidheid, taalvaardigheid en normbesef, dat betrokkenen drie getuigenverklaringen voorleggen evenals het attest van inburgering van hun moeder, drie deelcertificaten en één certificaat Nederlandse taallessen en haar aanvraag tot het starten van een opleiding als zorgkundige en het

diploma funatletiek van [R.] kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Uit het bovenstaande blijkt dat wij een weloverwogen afweging gemaakt hebben van de situatie van betrokken minderjarigen. Beide minderjarigen verbleven jarenlang samen met hun moeder, hun enige zorgfiguur in Nederland, pas op 28.03.2018 kwamen zij naar België en pas op 19.04.2018 startten zij hier hun scholing op. Beide minderjarigen bleken aldus in staat om een plotse verandering van omgeving en school aan te kunnen zonder noemenswaardige nadelen. Betrokkenen maken het dan ook niet aannemelijk dat een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst hun belangen zouden schaden. Betrokkenen leggen voor hun eigen persoonlijke situatie enkel schoolattesten en schoolrapporten voor evenals één attest van een deelname aan een buitenschoolse activiteit. Betrokkenen tonen aldus niet aan dat hun banden met België dermate hecht zijn dat een tijdelijke terugkeer een onherstelbaar nadeel zou opleveren.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te hunnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Zij verschaffen de volgende toelichting:

“1. Door de verzoekende partij werd een aanvraag tot machtiging van verblijf om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven gericht tot de verwerende partij, zich baserende op zijn situatie en het bepaalde in art. 9bis Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die voorschrijft dat een vreemdeling de machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

De buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet betreffen de omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

2. Door de verzoekende partij werd tevens beroep gedaan op artikel 8 EVRM, in het bijzonder gelet op de belangen van de minderjarige kinderen. Zij gaven in de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet aan dat de verplichting om te verhuizen naar Kenia voor het aldaar indienen van de machtiging tot verblijf een ongerechtvaardigde inbreuk uitmaakt op hun private belangen. De verzoekende partij wees erop dat beide minderjarige kinderen geboren zijn in België en Nederland, in deze landen zijn opgegroeid, dat zij nooit in Kenia hebben verbleven en dat zij les volgen in België.

De toepassing van artikel 8 EVRM wordt niet betwist door de gemachtigde, zoals blijkt uit de bestreden beslissing (aangezien er een belangenafweging werd uitgevoerd).

3. In casu oordeelde de gemachtigde dat de door de verzoekende partij aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij haar verblijfsaanvraag niet kan indienen via de, in artikel 9 van de vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

De verzoekende partij is het fundamenteel oneens met dit gemaakte oordeel in de bestreden beslissing, gelet op de beginselen van behoorlijk bestuur (met name het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel) en de wettelijke vereisten van artikel 9bis Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM.

4. Door de verzoekende partij (beide minderjarige kinderen) werd in hun aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet gewezen op hun persoonlijke situatie, met name hun verblijf en hun schoolgaan in België en Nederland, als buitengewone omstandigheid.

De kinderen zijn geboren in België en Nederland. Hun gehele leven ([R.] is momenteel 9 jaar oud, [K.] is 7 jaar oud) hebben zij in België en Nederland verbleven. Een ander land (en een andere omgeving) is voor hen onbekend. Geen van beide kinderen is ooit in Kenia (of Equatoriaal Guinea) geweest. Beide kinderen lopen school in België (sinds 19 april 2018).

Door de gemachtigde worden deze elementen beoordeeld vanaf pagina 2 van de bestreden beslissing ("Betrokkenen beroepen zich op hun persoonlijke situatie omdat zij dan voor een onbepaalde periode weggerukt zouden worden uit hun omgeving en hun school"), waarbij de gemachtigde onmiddellijk stelt als volgt: "Echter, we dienen op te merken dat beide kinderen pas sinds 28.03.2018 in België verblijven en dat zij vrijwel hun hele leven in Nederland doorbrachten".

De gemachtigde meent derhalve aan dat beide kinderen pas sinds 28 maart 2018 in België verblijven.

Ook verderop in de bestreden beslissing herhaalt de gemachtigde deze bewering: "tenslotte wensen we nogmaals te benadrukken dat de kinderen pas sinds 28.03.2018 in België verblijven en dat zij pas sinds 16.04.2018 in België naar school gaan" (stuk 1, pagina 3) en "Beide minderjarigen verbleven jarenlang samen met hun moeder, hun enige zorgfiguur in Nederland, pas op 28.03.2018 kwamen zij naar België en pas op 19.04.2018 startten zij hier hun scholing op" (stuk 1, pagina 4).

De stelling dat beide kinderen pas sinds 19 april 2018 in België verblijven is een foutieve feitelijke aanname.

De oudste van beide kinderen ([R.]) werd geboren op 29 april 2010 te Bonheiden. [R.] werd geboren in België en verbleef samen met zijn moeder in België. Het is pas in eind 2012 dat hij, samen met zijn moeder, België verlaat richting Nederland. In het chronologisch overzicht van de situatie van de moeder, zoals vermeld in de bestreden beslissing, blijkt dit ook duidelijk: "In de loop van 2012 verlaat hun

wettelijk vertegenwoordiger België en gaat zij naar Nederland. Zij wordt ambtelijk geschrapt op 14.11.2012” (stuk 1, pagina 1).

De aannname “dat beide kinderen pas sinds 28.03.2018 in België verblijven” is derhalve feitelijk incorrect en getuigt van een onzorgvuldig feitenonderzoek.

Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Dit houdt ook in dat zij zich moet steunen op alle gegevens en dienstige stukken. In het kader van de materiële motiveringsplicht dient de bestreden beslissing tevens gebaseerd te zijn op de juiste feitelijke gegevens (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Hierdoor is de bestreden beslissing in strijd met artikel 8 EVRM, artikel 9bis Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

5. Door de verzoekende partij werd de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet ingediend voor beide minderjarige kinderen. De aanvraag werd derhalve niet ingediend in naam van de moeder van beide kinderen. Zij trad enkel op als wettelijk vertegenwoordiger voor haar kinderen.

De aanvraag dient dan ook te worden beoordeeld vanuit het gezichtspunt van de minderjarige kinderen, aangezien enkel in hun naam de aanvraag tot machtiging van verblijf werd ingediend. Daarbij dient te worden benadrukt dat de minderjarige kinderen niet verantwoordelijk zijn voor de keuzes die hun moeder maakt. De minderjarige kinderen zijn immers volledig afhankelijk van hun moeder.

Desondanks blijkt in de bestreden beslissing dat de keuzes die door de moeder van de minderjarige kinderen werden gemaakt, ook aan de minderjarige kinderen zelf werden toegerekend.

Dit blijkt uit onder meer uit volgende passages: “De wettelijk vertegenwoordigers van betrokkene wist dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedures en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten” (stuk 1, pagina 2), “Desondanks maakte hun moeder toch de beslissing om de kinderen weg te rukken uit hun vertrouwde Nederlandse omgeving en school (het oudste kind is leerplichting sinds 01.09.2016, we mogen dus aannemen dat hij in Nederland naar school ging). We stellen dus vast dat hun wettelijk vertegenwoordiger zelf de keuze maakte om haar kinderen uit hun bekende omgeving te halen en naar België te komen, om de kinderen uit hun vertrouwde schoolomgeving te halen en om hun opgebouwde sociale banden te onderbreken om naar België te komen” (stuk 1, pagina 2), “Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de moeder is die de belangen van de kinderen heeft geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Het feit dat haar kinderen in België school gelopen hebben, geeft enkel aan dat hen het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat mevrouw bewust de keuze heeft gemaakt om hun uiterst precaire verblijf verder te zetten ondanks alle weigeringsbeslissingen en bevelen om het grondgebied te verlaten, die aan haar al betekend waren” (stuk 1, pagina 2-3).

De gemachtigde miskent hiermee dat de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet enkel werd ingediend voor de minderjarige kinderen. De kinderen hebben geen enkele inbreng of verantwoordelijkheid voor de keuzes die door hun moeder zijn gemaakt. De moeder is de enige zorgfiguur voor beide kinderen. Zij zijn volledig van haar afhankelijk.

De keuzes die door de moeder van de minderjarige kinderen werden gemaakt kunnen daarom niet aan de minderjarige kinderen zelf worden toegerekend, terwijl de gemachtigde dit herhaaldelijk doet in de bestreden beslissing.

Hierdoor is de bestreden beslissing in strijd met artikel 8 EVRM, artikel 9bis Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

6. In de bestreden beslissing stelt de gemachtigde dat beide minderjarige kinderen jarenlang in Nederland hebben verbleven en naar school gingen. Toen zij naar België toekwamen, diende zij van omgeving en school te veranderen. Hieruit besluit de gemachtigde dat: “beide minderjarige kinderen bleken aldus in staat om een plotse verandering van omgeving en school aan te kunnen zonder noemenswaardige problemen”, waardoor voor de gemachtigde is aangetoond dat: “Betrokkenen maken

het dan ook niet aannemelijk dat een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst hun belangen zouden schaden” (stuk 1, pagina 4).

Het oordeel van de gemachtigde miskent echter dat de situatie compleet verschillend is bij een overgang (verblijf en scholing) van Nederland naar België in vergelijking van een overgang van België naar Kenia. De taal, gewoontes, enz. zijn volledig verschillend terwijl er veel meer gelijkenissen zijn tussen Nederland en België. Hun verhuis van Nederland naar België kan daarom niet worden gelijkgesteld met een verhuis van België naar Kenia.

Bovendien is er geen sprake van een “tijdelijke terugkeer” zoals de gemachtigde stelt, aangezien beide kinderen nog nooit in Kenia hebben verbleven. Beide kinderen werden geboren in België en Nederland en verbleven hier hun volledige leven. Hierdoor kan er onmogelijk sprake zijn van een “terugkeer”, zoals de gemachtigde stelt.

Hierdoor is de bestreden beslissing in strijd met artikel 8 EVRM, artikel 9bis Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

7. De gemachtigde stelt in de bestreden beslissing dat het onwaarschijnlijk is de wettelijke vertegenwoordiger van beide minderjarige kinderen (hun moeder) geen familie, vrienden of kennissen zou hebben bij wie zij zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing indien de aanvraag tot machtiging van verblijf zou worden ingediend vanuit het buitenland. De gemachtigde stelt namelijk dat zij “ruim 24 jaar” in Kenia verbleef (stuk 1, pagina 3).

Dit oordeel van de gemachtigde is onvolledig en kennelijk onredelijk. De gemachtigde miskent immers dat hun moeder reeds op 7 juni 2007 in België toekwam. Zij had toen nog geen kinderen. Ondertussen draagt zij als enige de zorg over twee minderjarige kinderen. De situatie van hun wettelijke vertegenwoordiger is dan ook fundamenteel gewijzigd. Bovendien staat vast dat de moeder van beide kinderen sinds 2007 niet meer is teruggekeerd naar Kenia.

Het lange verblijf van de moeder van de twee minderjarige kinderen in België en Nederland, haar langdurige afwezigheid uit Kenia en de zorg die zij thans draagt over twee minderjarige kinderen, maakt net dat het onwaarschijnlijk is dat zij over familie, vrienden of kennissen zou beschikken bij wie zij zou kunnen verblijven met haar twee minderjarige kinderen in afwachting van een beslissing indien de aanvraag tot machtiging van verblijf zou worden ingediend vanuit het buitenland.

Hierdoor is de bestreden beslissing in strijd met artikel 8 EVRM, artikel 9bis Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.”

3.2.1. De door verzoekers aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht moet in voorliggende zaak worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waarvan verzoekers de inhoud en de draagwijdte correct weergeven.

Verweerder heeft geoordeeld dat de door verzoekers aangebrachte argumentatie niet toelaat te besluiten dat het wat betreft R.M.R. en K.K. zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om een verblijfsmachtiging via de reguliere procedure, en dus via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post, aan te vragen en dat de in België ingediende aanvraag daarom onontvankelijk is.

Verzoekers houden voor dat verweerder er verkeerdelijk is van uitgegaan dat hun kinderen pas sedert 19 april 2018 in België verblijven. Zij benadrukken dat het oudste kind op 29 april 2010 in België werd geboren.

De Raad kan enkel vaststellen dat verweerder in de bestreden beslissing de geboorteplaats en -datum van R.M.R. duidelijk en correct heeft weergegeven. Ook in de overwegingen van de bestreden beslissing zelf heeft verweerder verwezen naar het feit dat R.M.R. in België werd geboren, geduid dat dit kind, nadat het werd erkend door verzoeker, “gedurende jaren” in Nederland verbleef en aangegeven dat werd vastgesteld dat de kinderen “in de periode van 14.11.2012 tot 28.03.2018 niet op het Belgische grondgebied verbleven”. Verweerder is duidelijk uitgegaan van het gegeven dat R.M.R. pas sedert 29 maart 2018, na een jarenlange afwezigheid, opnieuw in België is. Er is dus zeker geen sprake van een incorrecte feitenvinding. Verzoekers stellen ook foutief dat verweerder zou hebben vermeld dat R.M.R. en K.K. pas “sinds 19 april 2018 in België verblijven”. Verweerder heeft gesteld dat de kinderen pas sedert april 2018 in België naar school gaan en dit vindt steun in de aan de Raad voorgelegde stukken.

Verweerder heeft tevens duidelijk gesteld dat “*elementen van lang verblijf en integratie*” niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden aanvaard omdat deze betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag. Deze zienswijze vindt steun in de rechtspraak waarnaar verweerder in de bestreden beslissing verwijst. Er blijkt derhalve zelfs niet dat verzoekers belang hebben bij hun betoog dat R.M.R. na zijn geboorte nog enige tijd in België verbleef alvorens met zijn moeder naar Nederland te vertrekken.

In tweede instantie wordt gesteld dat R.M.R. en K.K. niet verantwoordelijk zijn voor de keuzes die hun moeder heeft gemaakt en verweerder deze keuzes derhalve niet aan deze kinderen kan toerekenen. Verzoekers tonen door erop te wijzen dat verweerder een aantal overwegingen omtrent verzoekster in de bestreden beslissing heeft opgenomen evenwel niet aan dat verweerder een incorrecte invulling heeft gegeven aan het begrip “*buitengewone omstandigheden*” uit artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Er blijkt ook geenszins dat de geciteerde delen uit de bestreden beslissing determinerende overwegingen zijn. Daarnaast moet worden gesteld dat in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet kan worden gelezen dat bij het onderzoek of er buitengewone omstandigheden bestaan in hoofde van een minderjarige de situatie of houding van de ouders of wettelijke vertegenwoordigers van deze minderjarige niet mee in aanmerking kan worden genomen. De wetgever heeft, gelet op de formulering van deze bepaling, verweerder een zeer ruime discretionaire bevoegdheid toegekend. Verzoekers hebben in de aanvraag om machtiging tot verblijf die zij voor R.M.R. en K.K. indienden ook uitdrukkelijk verwezen naar verzoeksters eigen situatie ter onderbouwing van het standpunt dat buitengewone omstandigheden in hoofde van de kinderen speelden. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk om de situatie of het eigen optreden van de ouders, waar nodig, mee te betrekken bij het onderzoek of voor deze minderjarigen zelf al dan niet volgens de reguliere procedure een aanvraag om machtiging tot verblijf kan worden ingediend.

Verzoekers zetten verder nog uiteen van oordeel te zijn dat de overgang van een Nederlandse naar een Belgische onderwijsinstelling een minder grote impact heeft dan deze van een Belgische naar een Keniaanse. Zij tonen hiermee echter niet aan dat verweerder kennelijk onredelijk optrad door te motiveren dat het feit dat de kinderen elders naar school zullen dienen te gaan niet als een buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, kan worden beschouwd, aangezien niet blijkt dat de kinderen gespecialiseerd onderwijs of een gespecialiseerde infrastructuur nodig hebben die in Kenia niet zou bestaan en deze kinderen zich, gezien hun jonge leeftijd, nog gemakkelijk kunnen aanpassen aan de taal en het onderwijs in dat land. Dit geldt des te meer nu verzoekers zelf stukken aanbrachten waarin wordt aangegeven dat de kinderen de Engelse taal, een van de officiële talen in Kenia, reeds machtig zijn.

Het louter feit dat in de bestreden beslissing wordt gesproken van een “*terugkeer*” naar het land van herkomst naar terwijl R.M.R. en K.K. nog nooit in een ander land dan België of Nederland verbleven leidt evenmin tot de conclusie dat verweerder verkeerdelijk of op kennelijk onredelijke wijze concludeerde dat er geen aanvaardbare gegevens zijn die toelaten te besluiten dat het zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om voor deze kinderen een verblijfsmachtiging aan te vragen via de reguliere procedure.

Verzoekers benadrukken dat verzoekster als enige zorg draagt voor R.M.R. en K.K. en dat zij sedert 2007 niet meer in Kenia was. Het gegeven dat verzoekster beweert reeds lang niet meer in Kenia te zijn geweest en dat zij ondertussen twee kinderen heeft, geeft geen aanleiding tot het besluit dat de overweging dat het onwaarschijnlijk lijkt dat zij in dat land geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben die in een tijdelijke opvang zouden kunnen voorzien kennelijk onredelijk is. Het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft en kinderen kreeg impliceert niet dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of de vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd zijn teniet gegaan, dat de normale familiale solidariteit niet langer zou bestaan en dat de hulp van vroegere vrienden of kennissen niet meer kan worden ingeroepen. Verweerder heeft zich trouwens niet beperkt tot een verwijzing naar de mogelijkheid om terug te vallen op steun van vrienden en verwanten. Hij heeft ook gemotiveerd dat verzoekster een beroep kan doen op de Internationale Organisatie voor Migratie om steun te krijgen voor de terugreis naar het land van herkomst en om haar te ondersteunen bij het vinden van inkomensgenererende activiteiten.

De uiteenzetting van verzoekers leidt niet tot het besluit dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatie-bevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

3.2.2. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM moet worden opgemerkt dat R.M.R. en K.K., net zoals verzoekster – de enige ouder die voor hen zorgt – trouwens, nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werden toegelaten of gemachtigd. Uit artikel 8 van het EVRM kan ook geen algemene verplichting voor een Staat worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Bijgevolg kan niet worden besloten dat de beslissing waarbij de aanvraag om R.M.R. en K.K. tot een verblijf in het Rijk te machtigen onontvankelijk wordt verklaard een inmenging zou vormen in hun privé- of gezinsleven. Er blijkt tevens niet dat R.M.R. en K.K. enkel in België een gezinsleven zouden kunnen hebben en dat een gezinsleven in het land van herkomst van hun moeder niet mogelijk zou zijn. Het feit dat deze kinderen respectievelijk in België en in Nederland werden geboren, dat zij nog nooit in Kenia verbleven en dat zij in België naar school gaan doet aan het voorgaande geen afbreuk. De aan de Raad voorgelegde gegevens laten niet toe te besluiten dat er op verweerder enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiend, positieve verplichting zou rusten die hem zou verhinderen om te beslissen dat niet blijkt dat de verblijfsaanvraag voor de minderjarige kinderen niet kan worden ingediend via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post of dat verweerder een foutieve toepassing maakte van deze verdragsbepaling.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden vastgesteld.

3.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kunnen verzoekers ook niet worden gevolgd waar zij stellen dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoekers ook geschonden achten – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juli tweeduizend twintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK